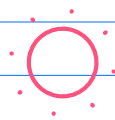

LIEVE MAMA,

Ik mis je.

Kan ik dat wel tegen je zeggen, zonder dat je denkt dat ik spijt heb van de keuze je te verlaten? Of zonder dat je denkt dat het de schuld van papa is geweest? Ergens heb ik spijt, maar vooral hoe het er na is gelopen. Het was nooit mijn bedoeling je zó veel pijn te doen. Ik voelde me machteloos en wist niet hoe ik het goed kon doen. Ik kan me voorstellen dat jij je ook zo of misschien wel anders gevoeld moet hebben.

De scheiding tussen jou en papa maakt me verdrietig en soms boos. Het doet me pijn dat jullie het niet samen konden oplossen en mij, m'n broertje en zusje moesten betrekken. Je voelde voor mij op momenten onvoorspelbaar. Ik wilde heel graag mijn best doen om jou op te vrolijken, zodat je iets minder last had van de scheiding. En ik wilde ervoor zorgen dat je jouw handen in ieder geval niet vol had aan mij. Ik voelde en voel me nog steeds verantwoordelijk voor jouw geluk.

Nu, zoveel jaar later, gaat het nog steeds niet altijd goed tussen ons. Ik ben onzeker over hoe het aan te pakken om het contact te herstellen. Je bent intussen ook enkele keren verhuisd, zonder mij. Je hebt gebouwd aan een nieuw leven, zonder mij. Kan ik ooit nog terugkomen in jouw leven, net als vroeger? Jij was altijd mijn beste vriendin en ik kon alles bij jou kwijt. Daarom doet het soms extra zeer dat ik niet meer in jouw leven pas. Ik ben ondertussen ouder en heb ook gebouwd aan een nieuw leven, zonder jou. Maar toch hoop ik dat op een dag onze paden weer kruisen en we samen, op een nieuwe manier, verder kunnen gaan.

Want mama, ik mis jou en al onze fijne momenten samen.

Liefs, Jade

LIEVE PAP,

Weet je nog een aantal jaar geleden? Toen het tussen ons al een tijdje niet boterde en het contact op een avond plotseling tot een einde kwam. Ik weet het nog wel heel goed. Jij wilde mij even niet meer zien. Of je kon het even niet meer.

Voor mij stond die tijd in het teken van gemis. Ik kon het niet helpen om jou elke dag te missen, hoeveel leuke dingen ik ook deed en hoeveel afleiding ik ook zocht. Hoe leuk mijn diploma-uitreiking ook was, jij was er niet om mij toe te juichen. Hoeveel zin ik ook had om in het buitenland te gaan studeren, jij was er niet om me uit te zwaaien op Schiphol. Duizend vragen spookten door mijn hoofd en ik vroeg me af of die ook door jouw hoofd spookten. Of was je me al vergeten? Jouw enige dochter, met wie je voor de scheiding zo'n goede band had.

Ik had je in die tijd zo graag om advies willen vragen. Mijn wijze vader die zo lang een voorbeeld voor mij was. Ook wilde ik heel graag weer jouw grapjes horen, want die vond ik stiekem altijd de grappigste. Ik had je zo graag alles over mijn avonturen willen vertellen, maar jij wilde toen even niet. Iets wat voor mij lastig te begrijpen was en waar ik ontzettend veel verdriet van heb gehad. Maar hoe moeilijk het soms ook tussen ons is geweest, de hoop op contact heb ik nooit verloren. Ondanks dat het toen ondenkbaar was dat ik af en toe een spontaan appje van je zou krijgen of een foto als je op vakantie bent, krijg ik die nu wel. En ik denk niet dat je weet hoe dankbaar ik daarvoor ben. Net zoals de fijne momenten die we nu weer samen opbouwen. Al is het nog steeds niet zo vaak, ze zijn er wel en dat koester ik.

Mijn droom is dat jij en mama samen op mijn volgende diploma-uitreiking komen. Dat jullie weer allebei in één ruimte kunnen zijn en ik twee trotse ouders zie staan om naar te zwaaien als ik mijn diploma in ontvangst neem. Twee trotse ouders, in plaats van één.

AAN JOU,

Ik heb je moeten missen.

Je kent mij, ik ken jou, maar toch voelt het alsof we twee totaal verschillende wezens zijn als we elkaar zien. Waar jij vliegt, zou ik zwemmen. Bij de kruising waar ik linksaf sla, ben jij nog nooit geweest. Het alledaagse is op de achtergrond gebleven, waardoor we onbekend zijn met elkaars kleine manieren en dingen. Hoe kan het dan dat ik steeds opnieuw bij je terugkom?

Ik heb je moeten missen. Niet omdat ik dat wilde, niet omdat jij dat wilde. Maar het was voor mij de beste keuze. Het pad dat jij nam was voor mij onveilig. De zorg voor jezelf en ons was onmogelijk, omdat je vaak onder invloed was. Ik voelde zoveel woede. Zo veel verdriet waarmee mijn vertrouwen en hart in tweeën braken. Dat was de eerste keer dat ik afstand van je nam. Daaropvolgend hebben we elkaar vaker langer niet gezien. Na periodes van weken of maanden zonder contact kwamen we dicht naar elkaar toe, maar onze relatie strandde vaak snel. Ik begreep de dingen die je deed niet. Tijdens de belangrijke momenten die mij hebben gevormd was jouw stoel daarom altijd gevuld door een ander.

Je bleef brieven schrijven. Ik heb ze nog steeds allemaal. Ook de brieven die ik terugstuurde. Soms kijk ik er naar en lees ik de dingen die ik van jou kreeg en zelf schreef. Nu -dertien jaar later - kunnen de gevoelens van onbegrip en verdriet nog steeds opkomen. Daarnaast heb ik ook begrip gekregen voor hoe jij je hebt moeten voelen. Een deel van jou en een deel van mij zullen altijd om elkaar heen blijven cirkelen. De aarde en maan; soms dichtbij, soms verder weg. Nu opnieuw bewandel jij een pad waarop ik niet naast je kan lopen. Dat is oké. Jij bent jij en ik ben net zo goed ik.

We zullen elkaar vaker missen. Maar ik weet dat jouw deur altijd open staat. Ik kijk uit naar het moment dat ik weer bij jou aanbel.

LIEVE PAPA, LIEVE MAMA

Al 20 jaar mogen jullie jezelf een Papa en een Mama noemen. 20 jaar geleden werd ik geboren, jullie kleine meisje.

Ik weet dat jullie heel veel van mij houden, ik heb het alleen niet altijd kunnen voelen. Ik weet dat jullie heel graag goed voor mij hebben willen zorgen, maar ik weet nu dat jullie dat niet konden. Ik weet dat jullie alleen maar het beste voor mij wilden, maar helaas konden jullie mij dat niet geven. Bij jullie allebei was ik thuis, maar bij geen van jullie beide had ik een veilig thuis.

Hierdoor heb ik met jullie allebei een periode geen contact gehad. Eerst een jaar niet met Papa. Later meerdere maanden niet met Mama. Wat was ik boos. Ik was woedend. Over wat jullie mij hebben aangedaan, jullie kleine meisje. Maar ik was ook zo verdrietig. Omdat ik zo graag jullie liefde wilde. Het heeft me veel pijn gedaan, maar ook heel sterk gemaakt. Die woede heeft ervoor gezorgd dat ik eindelijk voor mezelf durfde te kiezen. Dat ik eindelijk mijn grens naar jullie kon stellen. Maar het brak ook mijn hart. Geen enkel kind wil denk ik diep van binnen het contact met zijn of haar ouders verbreken. Helaas was het voor mij op die momenten nodig. Toen ik eenmaal geen contact meer had met (één van) jullie, gaf dat mij heel veel rust.

En toch ben ik dankbaar. Ondanks alles. Ondanks dat ik dingen heb moeten meemaken die geen kind zou mogen meemaken. Dankbaar voor wat jullie mij wél hebben kunnen geven. Dankbaar voor de mensen om mij heen die nu wél voor mij kunnen en willen zorgen. Dankbaar dat jullie – mijn Papa en Mama – er nog zijn. Dankbaar dat ik ben wie ik ben.

Wat de toekomst gaat brengen weet ik niet. De relatie met jullie blijft zoeken. Ik denk niet dat dat ooit makkelijk wordt. Maar ik weet dat jullie heel veel van mij houden. En ik hou ook heel veel van jullie. Jullie zijn en blijven mijn Papa en Mama. En ik ben en blijf jullie dochter, jullie kleine meisje.

Liefs, Elisabeth

VILLA PINEDO

LIEVE MAMA,

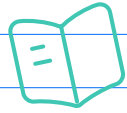

Nooit gedacht dat ik hierover zou schrijven. Over die twaalf maanden waarin jij en ik hebben besloten elkaar de ruimte te geven. Het is al vijf jaar geleden dat wij niet op de hoogte waren van elkaars leven. Een tijd waarin ik niet mijn hoge cijfers kon delen met jou. En ook niet mijn gescoorde doelpunten van elke zaterdag. Ik miste je op de momenten waar ik mijn moeder nodig had. En toch bracht de 'pauze' in ons contact ontzettend veel rust. Want die hoge cijfers en doelpunten had ik niet kunnen halen als ik niet voor mijzelf had gekozen. Naast de rust, bracht het ook veel slapeloze nachten met zich mee. Want hoe kan een vijftienjarige tiener écht rust vinden door haar moeder niet meer te spreken? Deze vraag bleef maar in mijn hoofd spoken. Een vraag waar ik maar geen antwoord op kon vinden. De afgelopen 21 jaar heb ik nog nooit zo'n moeilijke keuze gemaakt, dan de keuze om jou - mijn moeder - twaalf maanden niet te spreken en niet te zien. Wat heb ik mijzelf toen ontzettend alleen gevoeld. Er was niemand die mijn verdriet en onrust begreep. Waar waren mijn lotgenoten, die mij het gevoel zouden geven dat ik niet de enige ben die er zelf voor heeft gekozen om een ouder (even) niet te zien?

Nu, zes jaar later, spoken er nog wel eens twijfels door mijn hoofd. De tijd waarin wij elkaar uit het oog zijn verloren krijgen wij nooit meer terug. Duizenden vragen waar ik geen antwoord op ga krijgen, omdat ik nou eenmaal de tijd niet kan terugdraaien. Wat ik wel weet is dat jij en ik elkaar weer hebben gevonden. De maand voordat ik mijn verjaardagsfeest je gaf, realiseerde ik me dat ik iemand miste op mijn gastenlijst. Dat ene telefoontje naar jou, die jij direct opham. Hoeveel de woorden: "Mam wil je op mijn verjaardag komen?" zoveel voor ons zouden betekenen. En het gevolg van die ene vraag: een nieuw begin. Lieve mam, ik wil je ondanks alles wat er is gebeurd, toch bedanken voor dat je mij de tijd, ruimte en rust hebt gegeven. En dat je jouw eigen emoties opzij hebt gezet om plaats te maken voor mijn behoefte op dat moment.

Liefs, Jules

HEY JIJ,

Een brief schrijven aan jou vind ik altijd makkelijker dan met je praten. Want als wij praten, twijfel ik aan mezelf. Ik durf dan bijna niet meer te vertrouwen op mijn eigen herinneringen. Dan lijkt het alsof ik gek word. Dat voelt naar. Op dit moment kunnen we tenminste met elkaar praten. Dat is vaak anders. Niet omdat we het niet willen, maar omdat dat dan niet lukt. Wij zijn anders. Soms zó anders, dat ik bijna niet kan geloven dat we verbonden zijn.

Ik was nog jong toen je wegging. Eerst zag ik je om het weekend. Ik wist niet beter. Net zoals dat ik niet beter wist dan dat ik me bij jou onveilig en alleen voelde. Dat gevoel had ik niet altijd, maar wel te vaak. Ik denk dat het kwam door de scheldwoorden die ik te horen kreeg. Of de manier waarop je me vastpakte als je boos was. Misschien kwam het ook doordat het ons niet lukte om een band op te bouwen. Waar dat precies aan lag, weet ik niet. Ik heb lang gedacht dat het door mij kwam. Dat ik zo'n rotkind was. Dat je me niet leuk vond. Dat ik alleen maar fouten maakte. En dat alles mijn schuld was. Ook de scheiding. Ik voelde me een mislukkeling. Al deze dingen zei je ook vaak tegen mij.

We hebben door de jaren heen periodes gehad waarin we helemaal geen contact hadden. Ik heb het gevoel dat je dat wel prima vond. Soms zochten we contact en als het dan beter ging, verdween je weer. Vaak zonder reden. Geen contact gaf mij daarom ook een soort rust; dan kon ik tenminste niet gekwetst worden. Maar ik bleef ook altijd loyaal aan jou. De deur heb ik nooit dicht gedaan, ook al wilde ik hem het liefst keihard dichtslaan. Ik wilde me niet meer zo onzeker en schuldig voelen. En soms was ik zo kwaad. Dan kon ik niet begrijpen waarom je dit deed en mij zo verdrietig maakte.

Het heeft mij veel tijd gekost om te helen. Om jou te zien als iemand die het graag 'wil', maar het helaas niet altijd 'kan'. Om jou met liefdevolle ogen te bekijken, ongeacht wat er gebeurd is. En om jou te accepteren zoals je bent. Dat wil niet zeggen dat het nooit meer pijn doet. Want dat doet het nog heel vaak.

Wat mij écht rust geeft, is hoe ons contact nu is. We zien en spreken elkaar niet veel, maar precies genoeg. Voor nu. Mijn enige vraag aan jou is: wil je niet zomaar uit mijn leven verdwijnen? Het is altijd de vraag hoe lang je blijft, maar ik denk dat ik ons contact nooit helemaal kan opgeven.

Liefs van Sacha

BESTE JIJ,

Het voelt zelfs al gek en niet meer passend om je nog met de titel 'mama' aan te spreken. Je bent namelijk al bijna net zo lang geen onderdeel meer van mijn leven dan dat je dit wel bent geweest. Dit verwoord ik niet helemaal goed, want natuurlijk ben je altijd een groot onderdeel geweest, of er nu contact was of niet. Ik bedoel dus dat ik je ondertussen al heel erg lang niet meer heb gezien of gesproken en je dus voor mij niet voelt als 'mama'. Hoe pijnlijk ik dat ook vind.

Jarenlang heb ik mijn verdriet over hoe het tussen ons is verlopen geuit en gevoeld door boosheid. Ik was ontzettend kwaad op jou. Op dingen die je hebt gezegd, die je hebt gedaan, maar ook op alles wat je niet hebt gedaan. Inmiddels heeft de boosheid plaatsgemaakt voor verdriet en acceptatie. Ik zie de dingen nu heel anders. Met de kennis van nu zie ik in dat jij hebt gedaan wat jij kon. Maar jouw versie van alles, was voor mij alsnog niet genoeg. Ik verlangde meer van mijn moeder. Ik heb me verwaarloosd en in de steek gelaten gevoeld. Ook al weet ik dat jij dit niet zo hebt bedoeld. De boosheid ben ik inmiddels wel kwijt, maar het verdriet is er nog steeds.

Ik mis een moeder, maar ik mis jou niet. Het spijt me als dat hard klinkt, maar het is wel mijn waarheid. Ik mis een moeder als ik een belangrijke prestatie behaal. Het steekt dan dat er voor mij slechts één ouder aanwezig is. Ik mis een moeder als ik zie hoe vriendinnen kunnen kletsen met hun moeder. Ik mis een moeder als ik liefdesverdriet heb en het daar juist even niet met mijn vader over wil hebben. Ik mis een moeder als ik zie wat voor lieve berichtjes mijn vriendinnen van hun moeder krijgen. Ik mis een moeder tijdens grotere gebeurtenissen in het leven, maar eigenlijk vooral in de kleine dagelijkse dingetjes. Ik mis het om allerlei dingen samen met

een moeder te kunnen doen, maar tegelijkertijd moet ik er niet aan denken om die dingen nu nog met jou te doen.

Wellicht zullen wij in de toekomst weer contact hebben. In welke vorm dan ook. Ik ben er op dit moment niet aan toe om dat zelf te initiëren, maar ik sluit ook zeker niet uit dat we op een dag wel weer contact zullen hebben. Mocht het contact op een dag hersteld worden, dan zal dit geen "normale" moeder-dochter band meer worden. Daarvoor hebben we al te veel van elkaar gemist. Ik denk ook niet dat ik je op die manier kan toelaten.

De tijd zal het leren. Wie weet tot ooit.

Van Kaya

LIEVE PAP,

Toen je besloot om bij mama weg te gaan, was ze erg boos. Ik besloot om bij mama te blijven wonen. Haar onvrede over jou kwam hierdoor vaak bij mij terecht. Ze vertelde me dat je weinig aan me dacht en niet naar me omkeek. Op de momenten dat jij probeerde te laten zien dat je wel aan me dacht en om me gaf, was daar altijd haar kritiek. Ik voelde me verscheurd en het bracht me in de war. Wat moest ik geloven? Kon ik wel vertrouwen op mijn eigen gevoel en mijn verlangen naar jou? Hoe meer hare woorden ik hoorde over jou, hoe meer mijn onzekere gevoel over jou groeide.

Mijn verdriet en de pijn zorgden ervoor dat ik het verlangen naar jou steeds meer wegduwde. Zo ver dat het verlangen eigenlijk een apart deeltje van mij was geworden. Een deeltje dat nog wel bij mij hoorde, maar niet meer echt in verbinding was met mij. Onbewust begon ik te zoeken naar een veilig gevoel, waarin ik geen strijd meer hoefde te voeren tussen mijn eigen verlangens en mama. Hierdoor heb ik toen besloten dat het beter zou zijn als ik mijn contact met jou zou verbreken. Steeds minder reageerde ik op je Whatsapp-berichten en uiteindelijk schreef ik je met veel spanning een heel kort mailtje dat ik je niet meer wilde spreken of zien. In de periode daarna hebben we maar weinig contact gehad. Ondanks dat we niet echt contact hadden bleef je me wel korte Whatsappjes sturen, waarin je bijvoorbeeld vroeg naar mijn dag. Ik bestempelde deze berichten als leeg en ongeïnteresseerd en kon mezelf geen ruimte geven om na te gaan wat ze echt voor me betekenden of met me deden. Dus bleef ik het contact afhouden.

Toen je plotseling in kritieke toestand in het ziekenhuis kwam te liggen, veranderde dat alles. De ervaring dat je zou kunnen overlijden bracht me in één klap bij mezelf en mijn eigen gevoel. Het afgesplitste deeltje van verlangen en ik konden weer worden herenigd. Ik kon weer ruimte geven aan het feit dat je mijn papa bent. Dat ik je ontzettend miste en dat ik je heel graag in mijn leven wilde. Sindsdien hebben we samen hard gewerkt om ons contact en onze band te herstellen. Daardoor weet ik nu ook dat – toen ik het contact tussen ons verbrak – jij mij vooral de ruimte wilde geven. Je dacht wel degelijk aan mij en keek wel naar me om. Ik ben ontzettend dankbaar voor onze band en dat ik weet dat je er altijd voor me zal zijn.

Je bent mijn superpapa!

Liefs, Robin

LIEVE PAPA EN MAMA,

Nu ik 26 jaar oud ben en terugkijk op mijn jeugd, de keuzes die ik gemaakt heb en waar ik nu sta, wil ik jullie hier iets over vertellen.

Ik ben opgegroeid als meisje, puber en jongvolwassene die het graag goed doet voor de mensen om zich heen. Het liefst wilde ik dat iedereen tevreden en gelukkig is. Dit ging regelmatig ten koste van mijn eigen geluk. Ik hield me bezig met wat jullie van mij nodig hadden en gebruikte al mijn voelsprietten om aan te voelen wat dat was.

Het is inmiddels 25 jaar na jullie scheiding en al deze jaren voelde ik me als een spagaat tussen jullie in. Ik heb in deze 25 jaren het contact met jullie beiden een tijdje verbroken. Deze periodes gaven me enerzijds rust, want ik hoefde eindelijk niet te kiezen. Jullie wilden elkaar namelijk niet zien en dat voelde alsof het mijn probleem was. Anderzijds voelde ik een grote afwijzing vanuit jullie, ondanks dat ik het contact zelf verbrak. Het voelde alsof jullie er best oké mee waren om mij niet te zien. Ik begreep niet waarom het jullie niet lukte om jezelf over de strijd met elkaar heen te zetten. Het voelde voor mij alsof jullie haat richting elkaar belangrijker was dan hoe het met mij ging.

Ik miste jullie in de periode dat we geen contact hadden. Ik had juist zo veel behoefte aan een knuffel van mijn papa en mama. Ik wilde door jullie beschermd worden voor wat er tussen jullie speelde. Ik had van jullie willen horen dat jullie van me hielden, ondanks de keuzes die ik maakte. Dat ik altijd welkom was en dat ik niet verantwoordelijk was voor jullie geluk.

Nu heb ik een aantal jaar contact met jullie allebei en ik vertel graag wat ik daarvan vind. Ik heb ontzettend veel geleerd door de jaren heen. Waar ik eerst bezig was met het geluk van anderen, focus ik me nu meer op mezelf en op wat ik eigenlijk vind en wil. Ik heb geleerd dat ik niet verantwoordelijk ben voor jullie geluk, maar wel voor dat van mijzelf. Ik maak daarom nu keuzes waar ik blij van word en ik laat bij jullie wat van jullie is. En doordat ik heb geleerd om aan te geven wat ik van jullie nodig heb, gaat het goed tussen ons! Ik zie jullie vaak, ik voel jullie betrokkenheid en heb het gevoel dat ik kind mag zijn.

Ik ben blij met hoe het nu tussen ons gaat en hoe we hier samen onze weg in gevonden hebben. Ik ben ook heel erg trots op hoe we elkaar uiteindelijk weer gevonden hebben, na alles wat er gebeurd is. Dank je wel lieve papa en mama, voor hoe jullie met mij samen meegegroeid zijn en je best hiervoor gedaan hebben.

Liefs, Sophia

LIEVE PAPA,

Ik weet nog goed dat je zei hoe bijzonder het moment was toen je voor de deur van mijn studentenkamer stond. Je vulde mijn deuropening en die aanblik nodigde vreemd genoeg uit tot een liefdevolle omhelzing. Even leek de wereld stil te staan. "Dit is mijn vader," zeiden mijn hart en hoofd.

Zes jaar lang heb ik je niet gezien. Een enorme tijd waarin ik van een meisje van 12 jaar tot een volwassen vrouw ben uitgegroeid.

Jij hebt die ontwikkeling als toeschouwer meegemaakt. Je weet niet wat er al die jaren door mijn hoofd is gegaan. Je miste mijn diploma-uitreikingen, schooluitvoeringen, kinderfeestjes, eerste afspraken. Je hebt mijn verdriet, plezier en liefde in die tijd nooit van dichtbij ervaren. Op het moment dat ik je schreef hoeveel pijn dat nog steeds doet, beleefde ik dat gemis zo sterk. Het gaf me echter wel de moed en kracht om de grote stap te nemen jou - ondanks alles - te ontmoeten.

Lange tijd heb ik gedacht dat je ons had opgegeven. Dat je de confrontatie niet aandurfde. Soms verweet ik jou dat je - ondanks de obstakels die ik ook zelf creëerde door je te verwijderen op social media en niet te reageren op je berichten - er toch niet doorheen kon prikken. Je probeerde het wel. Overal liet je kleine sporen achter, zoals je e-mailadres en 06-nummer. Je hebt dit nooit veranderd in de hoop dat ik contact op zou nemen. Hetzelfde deed je met het huis waar ik jou om het weekend zag. Zelfs de gordijnen had je laten hangen, zodat het herkenbaar zou zijn. Uit alles sprak de hoop en de verwachting dat je weer in contact met mij zou komen.

Het weerzien was dan ook speciaal. Vanaf het moment dat ik je weer zag heb ik jou bestudeerd. Gezocht naar gelijkenissen en me verwonderd over je persoonlijkheid. Mijn herinneringen aan jou worstelden met het nieuwe beeld dat ik op dat moment van je kreeg. Zoveel verschillen, maar ook zoveel herkenning. Ik heb mijn vooroordelen, of eigenlijk de oordelen die mij altijd werden verteld, zoveel mogelijk aan de kant gezet om je te leren kennen zoals je nu bent. Nu – inmiddels 7 jaar later – is onze band nog steeds pril. Ook dat doet mij pijn. De verwachting van een normale band blijft, maar de gemiste tijd kan niet worden ingehaald. Het enige wat we kunnen doen is elkaar opnieuw leren kennen. Ik ben je onwijs dankbaar dat je altijd aan de zijlijn hebt gewacht tot ik klaar was om het contact met je aan te gaan.

Er zit nog altijd een gat in mijn hart van het gemis, maar beet je bij beet je heelt dit. En elke keer dat jij en mama in één ruimte zijn, voelt het alsof dat gat een beetje kleiner wordt. Zo voelde het ook toen jij zei: "je gaat steeds meer op je moeder lijken", met ogen die straalden van trots, zonder ook maar een glimp van de negativiteit die ik zou verwachten.

Lieve papa, dankjewel dat je altijd met open armen stond te wachten.

Liefs, Maxime